

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 267.967 van 9 oktober 2026
in de zaak A. 242.062/VII-42.542**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Bobber Loos
 kantoor houdend te 2060 Antwerpen
 Rotterdamstraat 53
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1070 Brussel
Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 30 mei 2024, strekt tot de cassatie van arrest nr. 306.173 van 6 mei 2024 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.935 van 5 juli 2024.

Verzoeker heeft een toelichtende memorie ingediend.

Auditeur Nino Vermeire heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 maart 2026.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Shaurnally Koumar, die *loco* advocaat Bobber Loos verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Auditeur Nino Vermeire heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker op 15 april 2022 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

De verwerende partij neemt op 20 juni 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (hierna: aanvankelijk bestreden beslissing).

Op 24 juli 2023 tekent verzoeker tegen de voornoemde weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 6 mei 2024 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker niet wordt erkend als vluchteling en dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel, dat hij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en van de jurisdictionele motiveringsplicht, vervat in artikel 149 van de Grondwet.

5. In het eerste middelonderdeel merkt verzoeker “ten eerste” op dat hij bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de aanvankelijk bestreden beslissing heeft gewezen op het gebrek aan voldoende objectieve en betrouwbare informatie over de huidige veiligheidssituatie en over het risico op vervolging voor uit het Westen terugkerende Afghanen. Hij heeft aldus verwezen naar de *Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan* van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (hierna: UNHCR) van februari 2022 en de updates van 17 november 2022 en februari 2023 waarin wordt gewezen op het gebrek aan informatie over de situatie op het terrein bij terugkeer naar Afghanistan en op de onzekerheid over het bestuur van de taliban. Verzoeker heeft ook verwezen naar het rapport van vzw Nansen van oktober 2022, waarin wordt gesteld dat er onvoldoende informatie is

om te kunnen inschatten welke behandeling afgewezen asielzoekers riskeren die vanuit Europa terugkeren naar Afghanistan, aangezien er sinds de val van de Afghaanse Republiek nog geen dergelijke terugkeer werd geregeld vanuit Europa.

Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest de kritiek op het bronnengebruik in de aanvankelijk bestreden beslissing niet beantwoord, evenmin als de kritiek dat een “bijzonder hoge bewijslast” rust op de asielinstanties om af te wijken van het advies van de UNHCR aan nationale asielinstanties om geen weigeringsbeslissingen te nemen, vermits de adviezen van de UNHCR “een hogere waarde” hebben dan de rapporten van het Asielagentschap van de Europese Unie (hierna: EUAA). Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter rekening had gehouden met verzoekers kritiek op de gehanteerde bronnen, bestond er volgens verzoeker een reële kans dat hij tot een ander besluit zou zijn gekomen. Verzoeker acht het negeren van die kritiek in strijd met de jurisdictionele motiveringsplicht.

6. In het eerste middelonderdeel merkt verzoeker “ten tweede” op dat hij in zijn beroepschrift en zijn aanvullende nota heeft aangevoerd dat de door de verwerende partij gebruikte landeninformatie op cruciale punten onvolledig is, irrelevant is omdat ze niet van toepassing is op zijn profiel, niet volledig geciteerd wordt of verkeerd wordt voorgesteld. Zo heeft verzoeker aangevoerd dat qua risico op mishandeling door de taliban een fundamenteel onderscheid moet worden gemaakt tussen Afghanen die terugkeren na een jarenlang verblijf in het Westen en Afghanen die terugkeren uit landen zoals Pakistan, Iran, en Turkije. Hij heeft erop gewezen dat de stelling van de verwerende partij dat terugkerende Afghanen met argwaan kunnen worden bekeken en het voorwerp kunnen uitmaken van stigmatisering of uitstoting, doch dat dit geen vervolging uitmaakt, is gebaseerd op informatie betreffende de periode vóór de machtsovername, die geen betrekking heeft op personen die terugkeren naar door de taliban gecontroleerd gebied, maar op personen die terugkeerden naar gebied dat onder controle van de toenmalige overheid stond, zodat het om fundamenteel verschillende situaties gaat. Verzoeker heeft ook laten gelden dat de verklaringen van de anonieme bron niet

kunnen worden geverifieerd en dat – en waarom – de weinige bijgebrachte informatie op cruciale punten onvolledig is. Het bestreden arrest bevat geen enkel antwoord op verzoekers voormelde kritiek. Nochtans is die kritiek op de door de verwerende partij gebruikte bronnen fundamenteel voor een juiste beoordeling van verzoekers dossier en de mogelijkheden voor een terugkeer naar Afghanistan.

7. In het tweede middelonderdeel merkt verzoeker op dat hij in zijn beroepschrift tegen de aanvankelijk bestreden beslissing en de aanvullende nota heeft opgeworpen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een onmenselijke en vernederende behandeling vreest omwille van het feit dat hij bescherming heeft gezocht in Europa en daar jarenlang heeft verbleven. Verzoeker voert aan dat het bestreden arrest niet het gevraagde en nodige onderscheid maakt qua risico-inschatting en onderzoek tussen verschillende categorieën van terugkeerders naar Afghanistan, dat het bestreden arrest uitgaat van een verkeerde maatstaf om het risico te beoordelen en dat het bestreden arrest het risico voor verzoeker om terug te keren met documenten die in België worden afgeleverd door een afgescheurde ambassade, niet effectief onderzoekt en er ook geen voldoende antwoord op biedt.

Verzoeker herhaalt de argumentatie die hij had aangevoerd, namelijk de noodzaak van het onderscheid tussen daadwerkelijke en gepercipieerde verwestering, zijn kritiek op de stellingen van het EUAA met betrekking tot het risico voor terugkeerders, op het gebruik van een anonieme bron en zijn eigen standpunt dat volgens objectieve landeninformatie het loutere feit van in Europa te hebben verbleven, volstaat om een doelwit te vormen van de taliban, die emigratie naar Europa zien als een daad van politiek verzet. Verzoeker heeft hierbij een parallel getrokken met het arrest van het EHRM van 28 juni 2011 in de zaken 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi* (hierna: arrest *Sufi en Elmi*). Verzoeker heeft gewezen op het risico bij de *checkpoints* van de taliban, met verregaande controles op de inhoud van *smartphones*, op het feit dat hij als terugkeerder uit het Westen extra in de kijker zal lopen en dat hij geen Afghaans paspoort heeft en op veel informatie waaruit blijkt dat de taliban reeds vóór de machtsovername erg vijandig stonden tegen uit Europa terugkerende Afghanen. De Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen maakt echter niet het gevraagde onderscheid tussen de verschillende groepen van terugkeerders en de risico's die zij lopen, terwijl deze risico's net erg verschillen. Volgens verzoeker blijkt uit het bestreden arrest niet op grond van welke informatie de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit dat niet in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar er een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, noch in welke mate rekening werd gehouden met de door hem geuite bronnenkritiek, noch hoe dit besluit zich verhoudt tot het feit dat nog geen enkele Afghaan die werd afgewezen als asielzoeker werd verwijderd vanuit Europa naar Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban. Verzoeker benadrukt nogmaals dat de vraag niet is of hij dermate verwesterd is dat hij deel uitmaakt van een bepaalde sociale groep, maar wel of de taliban te weten zullen komen dat hij in Europa heeft verbleven en er bescherming heeft gevraagd en of dit aanleiding zal geven tot ondervraging, mishandeling en een risico op foltering. Toegeschreven verwestering dient ook te worden begrepen onder de vervolgingsgrond “politieke overtuiging” in de zin van artikel 10.1, e) van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 ‘inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking)’ (hierna: richtlijn 2011/95) in plaats van louter onder de vervolgingsgrond “behoren tot een bepaalde sociale groep” in de zin van artikel 10.1, d) van die richtlijn. Het onderscheid tussen de beide vervolgingsgronden is cruciaal daar de bewijslast fundamenteel verschillend is. Verzoeker loopt een risico op vervolging omwille van een toegeschreven politieke opinie. De in het bestreden arrest gehanteerde maatstaf gaat uit van het risico op vervolging van verzoeker als lid van een bepaalde sociale groep, hetgeen niet correct is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat enkel uit van de gedragingen en aanpassingen die verzoeker bewust stelt, waardoor hij zijn gedrag ook zou kunnen aanpassen. Verzoeker heeft echter ook verwezen naar onbewuste

gedragingen. Verzoekers vrees wordt in het bestreden arrest verkeerd voorgesteld en niet effectief beantwoord.

Verzoeker licht nog toe dat het overeenkomstig het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 21 september 2023 in de zaak C-151/22, *S. en A. tegen Nederland*, (hierna: arrest *S. en A. tegen Nederland*) niet enkel mag gaan om een door een verzoeker geuite mening om te kunnen besluiten tot een (toegeschreven) verwestering. Op grond van deze rechtspraak mag ook niet worden verwacht van verzoeker dat hij de inhoud van zijn sociale media verwijdt omwille van een toegeschreven politieke opinie, namelijk de perceptie door de taliban van verzoekers vlucht naar en verblijf in het Westen als politiek-religieus verraad. Het is immers niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij een verzoeker dat hij bij teugkeer naar het land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van richtlijn 2011/95. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen past artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de rechtspraak van Hof van Justitie van de Europese Unie verkeerd toe.

Verzoeker betoogt dat de stelling in het bestreden arrest dat geen sprake is van een groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of van onmenselijke of vernederende behandeling door de taliban, een verkeerde toepassing vormt van de rechtspraak van het EHRM. Verzoeker heeft immers herhaaldelijk geargumenteed dat het niet gaat over “alle Afghaanse mannen”, maar slechts over degenen die naar Europa zijn gevlucht en er om bescherming tegen de taliban hebben verzocht en er enkele jaren verbleven hebben. Het risico dient ook correct gekwalificeerd te worden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft geen antwoord hierop en maakt niet het gevraagde onderscheid tussen de verschillende groepen van terugkeerders.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen antwoordt niet op verzoekers betoog dat overweegt dat hij geen Afghaans reisdocument heeft en dat de Afghaanse ambassade in Brussel een vijand is van de taliban. Verzoeker wijst

erop dat bij elk verzoek om internationale bescherming het risico op vervolging en onmenselijke of vernederende behandeling moet worden nagegaan in de hypothese van terugkeer naar het land van herkomst. Het EHRM heeft in het arrest *Paposhvili* van 13 december 2016 reeds geoordeeld dat het onderzoek in het licht van artikel 3 EVRM niet mag worden beperkt tot een effectieve verwijderingsbeslissing, maar dat dit reeds tijdens het verzoek tot medische regularisatie moet worden onderzocht. Het bestreden arrest bevat geen antwoord op de gevraagde toepassing, noch op verzoekers analyse van het arrest *Sufi en Elmi*, hoewel verzoeker heeft gewezen op de gelijkenissen en relevantie ervan voor afgewezen Afghaanse verzoekers om internationale bescherming die zouden moeten terugkeren naar Afghanistan.

Tot slot beschouwt verzoeker de motivering in het bestreden arrest dat de *checkpoints* die hij zou moeten passeren zich hoofdzakelijk in en rond de steden bevinden en dat ze zouden dienen om te speuren naar Afghanen met een specifiek profiel, niet als een effectief antwoord op het aangevoerde risico. Verzoeker zal immers meerdere controleposten moeten passeren tussen de grote steden waar de luchthavens gelegen zijn en de steden op weg naar zijn regio van herkomst. Verder wordt cruciale informatie over de *checkpoints* achterwege gelaten. Hun doelstelling is namelijk tweevoudig: ze dienen ook om de talibancodes af te dwingen. Dit is net het ‘spel’ waarmee terugkeerders worden geconfronteerd en wat voor hen een risico vormt. Bovendien is de doelstelling van de *checkpoints* niet determinerend voor het risico dat eruit voortvloeit. Er zijn nog geen gedwongen terugkeerders, zodat het evident is dat de bestaande controleposten er thans niet op zijn gericht om gedwongen terugkeerders uit Europa te identificeren. Vermits de taliban negatief staan ten opzichte van mensen die Afghanistan hebben verlaten, kan worden verwacht dat zij verregaande interesse zullen hebben in Afghanen die terugkeren uit het Westen of niet over de nodige documenten beschikken. Het bestreden arrest bevat geen effectief antwoord op verzoekers vrees en de door hem bijgebrachte landeninformatie, waardoor verzoeker de artikelen 3 en 13 EVRM en de in artikel 149 van de Grondwet vervatte rechterlijke motiveringsplicht geschonden acht.

8. In het derde middelonderdeel richt verzoeker zich tegen de beoordeling in het bestreden arrest van de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Volgens het bestreden arrest kan uit de beschikbare landeninformatie niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor, vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet. Het bestreden arrest voegt een voorwaarde toe aan hetgeen vereist is in het arrest *Sufi en Elmi* door te stellen dat niet blijkt dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren. In dat arrest wordt voor de toepassing van artikel 3 EVRM nergens gesteld dat het om doelbewuste handelingen zou moeten gaan specifiek gericht tegen burgers en wordt afgestapt van het idee dat ernstige schade enkel en alleen het gevolg moet zijn van opzettelijk handelen of nalaten door de betrokken actoren. Ook de gedragingen van de taliban die niet specifiek zijn gericht tegen de Afghaanse burgers, evenals de gedragingen van buitenlandse regeringen en internationale instellingen, moeten in rekening gebracht worden om te beoordelen of de precare humanitaire situatie “overwegend (*‘predominantly’*) veroorzaakt [is] door gedragingen van derden”. Verzoeker heeft zich er ook expliciet op beroepen dat de humanitaire hulp door de taliban wel degelijk op grootschalige wijze moedwillig werd verhinderd.

Beoordeling

Algemeen

9. De artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet en artikel 10.1 van richtlijn 2011/95 worden in ogenschouw genomen zoals ze golden ten tijde van het bestreden arrest.

10. In het opschrift van het middel acht verzoeker ook artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet geschonden, zonder nadien toe te lichten op welke wijze deze bepaling zou zijn geschonden. Bovendien heeft dit artikel enkel betrekking

op volgende verzoeken om internationale bescherming, hetgeen te dezen niet aan de orde is. Het middel is in die mate niet ontvankelijk.

11. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de voormelde bepalingen. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak met hervormingsbevoegdheid gedaan over het bij hem ingestelde beroep tegen de aanvankelijk bestreden beslissing. Hij is hierbij niet gebonden door de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing. Derhalve moet de motivering van het bestreden arrest de eigen gronden bevatten waarop de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gesteund, zonder daarvoor noodzakelijk in te gaan op iedere afzonderlijke kritiek tegen de aanvankelijk bestreden beslissing.

Eerste middelonderdeel

12. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest zijn kritiek niet beantwoord betreffende het gebrek aan informatie over de toestand in Afghanistan in het algemeen en betreffende de bewijswaarde van de UNHCR-nota van februari

2022 en de updates daarvan in november 2022 en februari 2023 (eerste punt van het eerste middelonderdeel).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft in punt 2.1 van het bestreden arrest aan dat verzoeker “op omvattende wijze [betoogt] dat er een tekort aan informatie” is en daarbij wijst op “het algemene gebrek aan informatie omwille van de situatie in Afghanistan en het gebrek aan informatie om in te kunnen schatten welke behandeling terugkeerders uit het Westen riskeren” en op “de inschatting van en de bronnen waar verweerder zich op beroept om de risico’s voor terugkeerders uit het Westen te beoordelen”. In de punten 2.2.1, 2.2.2 en 2.3.3 van het bestreden arrest somt hij de bij het beroepsschrift en bij de aanvullende nota’s van beide partijen gevoegde landeninformatie op.

In antwoord op de verzoekers “vrees wegens (gepercipieerde) verwestering”, maakt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 2.3.5.2 van het bestreden arrest een analyse op basis van “de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld”. In die analyse geeft hij telkens de concrete bronnen aan waarop zijn vaststellingen zijn gesteund. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt “[u]it objectieve informatie [...] heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen” en zal “[n]iet elke Afghaan die terugkeert uit Europa [...] daadwerkelijk verwesterd zijn, of een verwestering worden toegedicht”. Bij de beoordeling van het risico op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan dringt zich een individuele beoordeling op, doch na onderzoek van de aangevoerde individuele elementen, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat “*in casu* niet aangenomen [kan] worden dat [verzoeker] dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering”. Voor de beoordeling van de situatie na de machtsovername door de taliban verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nogmaals naar “de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier”.

Verder overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 2.3.7 van het bestreden arrest:

“De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, hetgeen doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.”

Tot slot oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 2.3.16 van het bestreden arrest nog dat geen essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen.

Met de voormelde overwegingen beantwoordt en weerlegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers argumentatie dat er een gebrek zou zijn aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban. In dit verband dient te worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet ieder afzonderlijk argument van verzoeker dient te beantwoorden in de zin dat hij op iedere kritiek van verzoeker over ieder afzonderlijk rapport zou moeten ingaan. Zoals reeds aangehaald, volgt uit de devolutieve werking van het beroep tegen de aanvankelijk bestreden beslissing dat de motivering van het bestreden arrest de eigen gronden moet bevatten waarop de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gesteund, zonder daarvoor noodzakelijk in te gaan op iedere afzonderlijke kritiek tegen de aanvankelijk bestreden beslissing.

Verder hoort de beoordeling van de bewijswaarde van de voorhanden zijnde stukken tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de feitenrechter. Uit niets blijkt dat standpunten uit de rapporten van de UNHCR bindend zouden zijn voor de asielinstanties, noch dat er een “bijzonder hoge bewijslast” zou gelden om ervan af te wijken, zoals verzoeker voorhoudt.

In de mate dat verzoeker voorhoudt dat niet op inhoudelijke wijze rekening werd gehouden met andere bronnen dan die van het EUAA noch met de UNHCR *Guidance Note* en de updates ervan, gaat hij eraan voorbij dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk aangeeft dat hij zich voor zijn beoordeling steunt op de “objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld”, dus ook op de landeninformatie die door verzoeker werd aangereikt. Bovendien blijkt uit de “*Country guidance: Afghanistan, Common analysis and guidance note. April 2022*” dat daarin met de inhoud van de UNHCR “*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan, February 2022*” rekening werd gehouden door het EUAA. De *Country guidance* van januari 2023, die een update van de versie van april 2022 betreft, bevestigt de “*valuable input*” van de UNHCR. Verzoekers kritiek dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening heeft gehouden met de UNHCR *Guidance Note*, mist feitelijke grondslag.

Verzoeker toont derhalve geen schending aan van de jurisdictionele motiveringsplicht wat het voorgaande betreft.

13. Verzoeker stelt dat in het bestreden arrest niet wordt geantwoord op zijn kritiek betreffende de relevantie en de volledigheid van de in aanmerking genomen informatie, hetgeen hij op verschillende elementen betreft (tweede punt van het eerste middelonderdeel).

Verzoeker herhaalt hiermee in wezen zijn kritiek op het bronnengebruik door de verwerende partij. Er dient dan ook opnieuw te worden gewezen op het devolutief karakter van het te dezen bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen ingestelde beroep, waardoor deze laatste niet ieder argument moet beantwoorden over de landeninformatie waarop de aanvankelijk bestreden beslissing is gesteund en waardoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een nieuwe, eigen beoordeling in feite en in rechte maakt. Dat de bewijswaarde van de landeninformatie soeverein wordt beoordeeld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als feitenrechter, geldt ook voor een “anonieme bron”. Verzoeker wijst geen bepaling aan die het gebruik van dergelijke bron verbiedt. In dit verband blijkt overigens dat het niet gaat om een bron van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf, maar een bron die in aanmerking wordt genomen en dus ook is aanvaard in een rapport van het EUAA. Door zich, steunend op de door de beide partijen aangebrachte landeninformatie, een oordeel te vormen over het voor hem gevoerde geschil, geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen impliciet maar zeker aan dat hij over voldoende objectieve en betrouwbare informatie beschikt om zich over het geschil te kunnen uitspreken.

Anders dan verzoeker voorhoudt, steunt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich wel degelijk op informatie over de toestand in Afghanistan na de machtsovername door de taliban. Dit blijkt uit de verwijzing in het bestreden arrest naar bronnen van na de machtsovername en uit de uitdrukkelijke vermelding van “de machtsovername door de taliban”, evenals uit concrete overwegingen, zoals de vaststellingen dat de taliban de grondwet hebben opgeschort en een herziening van de bestaande Afghaanse wetten hebben aangekondigd, dat de taliban aanwezig zijn op sociale netwerken en controleposten hebben opgesteld en dat verzoeker niet aantoont zodanig verwesterd te zijn of als dusdanig te worden beschouwd dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan.

Eveneens anders dan verzoeker voorhoudt, wordt in het bestreden arrest wel degelijk het verschil gemaakt tussen de verschillende groepen van terugkeerders naar Afghanistan, waaronder degenen die gevlucht waren naar Europa en wier verzoek om internationale bescherming daar werd afgewezen. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “blijkt heden niet dat in het

algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen”, doch vormen “personen die ‘verwesterd’ zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd” een risicocategorie, “waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen”, met dien verstande dat “[n]iet elke Afghaan die terugkeert uit Europa [...] daadwerkelijk verwesterd [zal] zijn of een verwestering worden toegedicht”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgt dat een individuele beoordeling zich opdringt, doch hij is van oordeel dat “*in casu* niet aangenomen [kan] worden dat [verzoeker] dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt dienaangaande:

“Waar verzoeker bij het verzoekschrift en middels zijn aanvullende nota verschillende getuigenverklaringen, OKAN-rapporten, schoolattest, stavingstukken inzake zijn werkzaamheden bij een bakkerij, een arbeidsovereenkomst, andere schoolrapporten en foto’s bijbrengt en verwijst naar het feit dat hij Afghanistan verliet toen hij vijftien jaar was, hij aankwam in België als zestienjarige, hij OKAN-taallessen volgde, hij les heeft gevolgd in een gemengde omgeving in een klas met zowel jongens als meisjes met een verschillende culturele en religieuze achtergrond, hij erg geliefd is door zijn leerkrachten en begeleiders, hij fragmenten citeert uit de bijgebrachte getuigenverklaringen en benadrukt dat hij beschouwd wordt als een rolmodel, zijn medestudenten zijn positieve ingesteldheid en niveau Nederlands loven, hij in de zomervakantie van 2022 een zomerschool volgde om zijn Nederlands verder te kunnen oefenen tijdens sportieve groepsactiviteiten, hij een vakantiejob heeft in een industriële bakkerij, hij zijn religie niet meer serieus praktiseert, hij actief is op sociale media, hij sinds maart 2024 tewerkgesteld is in een bedrijf waar elektronica verwerkt en gerecycleerd wordt, zijn teamleider erg tevreden is en hij in een gemengd team werkt met mannen en vrouwen van verschillende nationaliteiten en waar verzoeker Nederlands spreekt ter terechtzitting, besluit de Raad dat, alhoewel verzoekers inspanningen tot integratie lovenswaardig zijn, hij hiermee niet afdoende aantoont dat hij daadwerkelijk is verwesterd of dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen.

Evenmin volstaan deze elementen opdat kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban

zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geïmagineerd/vervolgd. Verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten alhier op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving thans geldende regels en normen. Ook ter terechtzitting wordt geen verdere verduidelijking hiervan verschaft, waarbij verzoeker zich beperkt tot het beklemtonen van zijn verblijf in België, zijn regio van herkomst en zijn eerdere studies elektronica. Er moet hierbij vastgesteld worden dat zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, verzoeker nalaat om *in concreto* aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, te meer verzoeker tot zijn vijftien jaar in Afghanistan heeft verbleven alwaar hij ongeveer drie à vier jaar naar de *madrassa* en tot de derde graad middelbaar onderwijs of achtste klas naar school ging en hij werkte bij het tankstation van zijn vader [...], waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de huidige Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij aangaf dat zijn ouders, twee broers en zus afwisselend bij zijn paternale en maternale oom in Afghanistan verblijven [...]. Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij maandelijks contact heeft met zijn familie [...]. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en ondanks dat hij stelt zijn religie niet meer 'serieus' te praktiseren, hij de islam (soenniet) als zijn religie aanduidt [...]. Waar verzoeker erop wijst dat hij een Facebook- en Tiktok-account heeft, moet nog opgemerkt worden deze loutere verwijzing naar sociale media accounts geen objectieve aanwijzing inhoudt voor verzoekers bewering als zou hij zijn verwesterd of als dusdanig worden gepercipieerd. Bovendien blijkt uit de aangehaalde landeninformatie dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Hoewel internationale media berichten dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media betroffen deze echter kritische berichten ten aanzien van de taliban. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat uit het loutere feit dat hij een openbaar Facebook- en Tiktok-account heeft waarop hij onder meer zou staan afgebeeld met cannabisgebruik in België en met de voormalige Afghaanse vlag, afgeleid kan worden dat hij zich dermate kritisch uit ten aanzien van de taliban waardoor hij dreigt geïmagineerd te worden. Hoe dan ook toont verzoeker niet aan dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van zijn sociale media uit te wissen of zijn volledige Facebook- en Tiktok-account te verwijderen.

Waar verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Waar verzoeker tevens wijst op rapporten die gewag maken van stigmatisering of uitstoting stipt de Raad vooreerst aan dat verstoting en stigmatisering slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen heeft verzoeker, die contacten onderhoudt met zijn familie in Afghanistan, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.”

Nu uit het voorgaande blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers vrees voor vervolging onderzoekt in het licht van de voorhanden zijnde landeninformatie (en verzoekers concrete omstandigheden) betreffende Afghanen die terugkeren uit Europa na hun land ontvlucht te zijn, mist verzoekers kritiek ook in die mate feitelijke grondslag.

In de mate dat verzoeker hierbij zijn kritiek herhaalt op de door de verwerende partij bijgebrachte bronnen (landeninformatie), kan worden verwezen naar punt 12 *supra*.

Tweede middelonderdeel

14. Voor zover verzoeker opnieuw aanvoert dat geen onderscheid wordt gemaakt tussen de verschillende groepen terugkeerders wordt verwezen naar punt 13 *supra*.

Volgens verzoeker haalt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de maatstaf voor verwestering de daadwerkelijke en de gepercipieerde of toegeschreven verwestering door elkaar.

Uit het voorgaande (punt 13 *supra*) blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft onderzocht of verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert, louter omwille van zijn verblijf in Europa, hetgeen betrekking heeft op de wijze waarop hij door de taliban zal worden aanzien bij zijn terugkeer in Afghanistan, en dus op de perceptie van verzoeker door de taliban als terugkeerder uit het Westen. Voor zover verzoeker benadrukt dat het gaat om gepercipieerd politiek-religieus verraad, en dat rekening moet worden gehouden met onbewuste gedragingen, volstaat het om vast te stellen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarop heeft geantwoord door aan te geven dat verzoeker “niet afdoende aantoont dat hij daadwerkelijk is verwesterd of dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen” en dat de aangevoerde elementen niet volstaan “opdat kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd”. Zoals blijkt uit het desbetreffende citaat uit het bestreden arrest in punt 13 *supra*, motiveert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook waarom verzoeker, ondanks zijn leeftijd van 15 jaar bij zijn vertrek uit Afghanistan, niet moet worden beschouwd als daadwerkelijk of gepercipieerd verwesterd.

Verzoekers standpunt dat de maatstaf van gepercipieerde verwestering ten onrechte niet is onderzocht, mist derhalve feitelijke grondslag. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eist in het bestreden arrest niet dat een terugkeerder ook daadwerkelijk verwesterd is opdat hij een risico op vervolging of

ernstige schade zou lijden. Verder kan uit het bestreden arrest niet worden afgeleid dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als voorwaarde voor een (gepercipieerde of daadwerkelijke) verwestering het effectief uiten van een (politieke) mening eist van een verzoeker om internationale bescherming. Verzoekers kritiek mist in die mate feitelijke grondslag, zodat zijn verwijzing naar het arrest *S. en A. tegen Nederland* wat dat betreft niet dienstig is.

Met de vaststelling dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers vrees niet verkeerd voor. Het betreft slechts een vaststelling, op basis van de voorliggende informatie, die in het bestreden arrest leidt tot de conclusie dat verzoeker de eventuele nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk moet maken.

15. Verwijzend naar artikel 10.1 van richtlijn 2011/95 en het arrest *S. en A. tegen Nederland*, richt verzoeker zich tegen de overweging in het bestreden arrest dat hij hoe dan ook niet aantoont dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van zijn sociale media uit te wissen of zijn volledige Facebook- en Tiktok-account te verwijderen.

Verzoeker gaat voorbij aan de overwegingen dat zijn loutere verwijzing naar zijn accounts op sociale media geen objectieve aanwijzing inhoudt voor zijn bewering als zou hij verwesterd zijn of als dusdanig worden gepercipieerd, dat uit de aangehaalde landeninformatie blijkt dat de berichten die men op sociale media schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon, dat informatie over arrestaties wegens activiteiten op de sociale media betrekking heeft op kritische berichten ten aanzien van de taliban en dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat uit het hebben van een openbaar Facebook- en Tiktok-account waarop hij onder meer zou staan afgebeeld met cannabisgebruik in België en met de voormalige Afghaanse vlag, kan worden afgeleid dat hij zich dermate kritisch uit ten aanzien van de taliban dat hij dreigt te worden geviseerd door hen.

In het licht van deze overwegingen vormt de vaststelling dat verzoeker “hoe dan ook” niet aantoont dat hij bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van zijn sociale media niet zou kunnen wissen of zijn accounts niet zou kunnen wijzigen, slechts een motief dat de strekking van het bestreden arrest niet kan hebben beïnvloed, zodat de gebeurlijke onwettigheid ervan niet tot cassatie zou kunnen leiden.

16. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest niet geantwoord op zijn betoog dat hij geen Afghaans reisdocument heeft en dat de Afghaanse ambassade in Brussel trouw is aan de Republiek en dus een vijand is van de taliban.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in het bestreden arrest omstandig en op concreet onderbouwde wijze dat verzoeker geen concreet en diepgaand beeld schetst van de impact van zijn verblijf en activiteiten in België op de gevolgen bij een terugkeer naar Afghanistan. Hij oordeelt ook dat verzoekers verklaringen ongeloofwaardig zijn en dat hij zich niet kan steunen op de elementen uit zijn vluchtrelaas om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Hieruit blijkt minstens impliciet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel is dat het niet beschikken over een Afghaans paspoort in verzoekers concreet geval een terugkeer hoe dan ook niet in de weg staat.

Wat de “hypothese van terugkeer” betreft en het voorgehouden gebrek aan antwoord op verzoekers vrees en de landeninformatie die deze ondersteunt, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer *in concreto* aan te tonen. Zoals hoger gesteld, komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter op omstandig gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. In de motivering van het bestreden arrest zoals geciteerd in punt 13 *supra*, worden de door verzoeker aangehaalde elementen trouwens uitdrukkelijk beoordeeld in het

licht van een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Er blijkt derhalve geen schending van de in artikel 149 van de Grondwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht.

17. In antwoord op verzoekers betoog dat hij aan de controleposten van de taliban zal worden beschouwd als een terugkeerder uit het Westen en om die reden een risico loopt om ondervraagd en mishandeld te worden, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat uit de landeninformatie blijkt dat de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd en dat de mogelijke reacties daarop steeds afhankelijk zullen zijn van het individuele profiel van die personen, het netwerk dat zij hebben in Afghanistan en de plaats in Afghanistan waarnaar zij terugkeren. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt te dezen dat verzoeker geen concreet en diepgaand beeld schetst van de impact van zijn verblijf en activiteiten in België op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering. Ook op dit punt blijkt geen schending van artikel 149 van het de Grondwet.

18. In de mate dat verzoeker het inhoudelijk niet eens is met de beoordeling in het bestreden arrest van de risico's aan de controleposten en doordat verzoeker geen Afghaanse documenten bezit, vraagt hij in wezen een nieuwe beoordeling van de zaak zelf, waarvoor de Raad van State als cassatierechter niet bevoegd is.

19. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet voorbijgegaan aan het risico op een schending van een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer in de zin van artikel 3 EVRM. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit expliciet na een omstandige analyse van de persoonlijke omstandigheden van verzoeker dat hij een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade niet *in concreto* heeft aangetoond. Hierbij wordt, zoals reeds aangegeven, geoordeeld dat verzoeker noch een

daadwerkelijke noch een gepercipieerde verwestering aannemelijk maakt. Verzoekers kritiek mist in die mate feitelijke grondslag.

Derde middelonderdeel

20. Verzoeker acht artikel 48/4 van de vreemdelingenwet geschonden doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de voorwaarde dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door derden, toevoegt dat het moet gaan om opzettelijke gedragingen van een actor, vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet.

21. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in punt 9.3 van het bestreden arrest eerst in het algemeen dat een precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet valt, “tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor”. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan “na lezing van alle objectieve landinformatie in het rechtsplegingsdossier [...] niet blijken dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021”.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt vervolgens echter dat “[d]e oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie [...] in Afghanistan in wezen multidimensionaal [blijken] te zijn” en dat “[d]e actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan [...] het gevolg [is] van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren”. Na een aantal elementen en factoren te hebben vermeld, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat “uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet [kan] worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt

veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor”.

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk aangeeft dat uit de beschikbare informatie niet kan worden afgeleid dat de voormelde toestand “overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor”, blijkt dat de in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet bedoelde subsidiaire beschermingsstatus reeds op grond van deze vaststelling wordt geweigerd. De bijkomende vaststelling “laat staan [...] door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor”, doet geen afbreuk hieraan. Verzoekers kritiek tegen de eerdere algemene overwegingen in het bestreden arrest waarin wel de voorwaarde wordt gesteld van opzettelijke gedragingen, laat het voormelde motief onverlet en kan dan ook niet leiden tot de cassatie van het bestreden arrest.

22. Het middelonderdeel berust eveneens op een foutieve lezing van het bestreden arrest in de mate dat het aanvoert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening heeft gehouden met economische sancties opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers vast dat er “een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen” was, doch hij stelt eveneens vast dat niet blijkt dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, “waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe”.

23. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest niet geantwoord op zijn stelling dat de humanitaire hulp op grote schaal wel degelijk moedwillig werd verhinderd door de taliban.

In het bestreden arrest wordt in het algemeen verwezen naar maatregelen van de taliban tegen vrouwen maar er wordt ook opgemerkt dat “internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe”. Verder wordt vastgesteld dat niet blijkt dat de taliban “maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren”. Hiermee wordt verzoekers stelling met betrekking tot zowel het voorgehouden moedwillige verhinderen van internationale hulp als de gevolgen van de maatregel tegen vrouwelijke medewerkers van buitenlandse organisaties wel degelijk beantwoord. Hoe dan ook is de conclusie van de in het bestreden arrest gemaakte beoordeling, zoals reeds hoger aangegeven, dat de precaire socio-economische toestand in Afghanistan niet overwegend is te wijten is aan gedragingen van de taliban of enige andere actor maar dat de oorzaken ervan “multidimensionaal” zijn en “het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren”.

24. Verzoekers kritiek berust in de aangegeven mate op een onvolledige en foutieve lezing van het bestreden arrest en mist aldus feitelijke grondslag.

Ten overvloede wordt erop gewezen dat uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 18 december 2014 in de zaak C 542/13, *M'Bodj tegen België*, ook blijkt dat de in artikel 48/4, § 2, b), bedoelde schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden. Het Hof stelt immers dat een onmenselijke of vernederende behandeling door het ontbreken van een adequate medische behandeling in het land van herkomst slechts kan worden ingeroepen voor zover de medische zorg opzettelijk wordt geweigerd.

Conclusie

25. Het enige middel kan niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken op negen oktober tweeduizend zesentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams